UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 470. Simplicii Pap. Annus 3. Leonis 14. Anthe. 4. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

Visual Library

ea, quæ prædixit, nimirùm ſequenti anno. agemus itaque de his fuſiùs ſuo loco.

VII. Hoc item anno Leo Imperator ad conciliandam ſibi in ſummo rerum diſcrimine Diuinitatem, menſe Decembris, de ſanctificandis feſtis diebus, prohibendiſque in eiſdem Circenſibus, ſceniciſque ſpectaculis, eiuſmodi promulgauit ſanctionem [a].

a L. vlt. C. de feriis. DE FESTIS DIEBVS LEONIS CONSTITVTIO.

Dies feſtos Maieſtati altiſſimæ dedicatos, nullis volumus voluptatibus occupari, nec vllis exactionum vexationibus profanari. Dominicum itaque diem ita ſemper honorabilem decernimus venerandum, vt à cunctis executionibus excuſetur. Nulla quemquam vrgeat admonitio, nulla fideiuſſionis flagitetur exactio, taceat apparitio, aduocatio deliteſcat: ſit ille dies à cognitionibus alienus, præconis horrida vox ſileſcat, reſpirent à controuerſiis litigantes, & habeant fœderis interuallum: ad ſeſe ſimul veniant aduerſarij non timentes, ſubeant animos vicaria pænitudo, pacta conferant, tranſactiones loquantur.

VIII. *Nec huius tamen religioſi diei otia relaxantes, quemquam patimur voluptatibus detineri. Nihil eodem die ſibi vendicet ſcena theatralis, aut Circenſe certamen, aut ferarum lacrymoſa ſpectacula. Et ſi in noſtrum ortum aut natalem celebranda ſolemnitas inciderit, differatur. Amiſſionem militiæ, proſcriptionemq́; patrimonij ſuſtinebit, ſi quis vnquam hoc die feſto ſpectaculis intereſſe, aut cuiuſcumque Iudicis apparitor prætextu negotij publici, vel priuati, hæc, quæ hac lege ſtatuta ſunt, crediderit temeranda. Data Idibus Decembris, Conſtantinopoli, Zenone & Marcellino Conſulibus.*

SPECTACVLA VETITA DIEBVS FESTIS.

Sic itaque dies feſtos ſequentis anni piâ religione cuſtodiendos voluit, in quo magnum de extinguendis tyrannis & occultis Imperij perduellibus negotium tractaretur. Quòd enim animo deſtinârat eam de proditoribus peragendam eſſe tragœdiã in ipſis Circenſibus, eâ noluit celebrari die Dominico: ne licèt iuſta eſſet vltio, tamen diem ſacram ignominia videri poſſet labefactâſſe.

IX. Si qui totus in ſacris erat Auguſtus, hoc pariter anno ipſius pietate dignam aduerſus intrudentes ſe ſimoniaca prauitate in Epiſcopatum legem edidit, quâ & docuit, quales eſſe deberent in Epiſcopos ordinandi, & Armaſum (ita legendum, non Armaſium) Præfectum Prætorio iſta reſcribens [b]:

b L. ſi Cod. de Epiſc. & cler.

Si quemquam vel in hac regia vrbe, vel in exteris prouinciis, quæ toto orbe diffuſæ ſunt, ad Epiſcopatus gradum prouehi, Deo auctore contigerit: ſincero omnium iudicio proferatur: Nemo gradum ſacerdotij pretij venalitate mercetur: quantum quiſque mercatur, non quantum dare ſufficiat, æſtimetur. Profectò enim quis locus tutus, & quæ cauſa eſſe poterit excuſata, ſicut veneranda Dei templa pecuniis expugnentur? Quem murum integritatis, aut vallum fidei prouidebimus, ſi auri ſacra fames in penetralia veneranda proſerpat? Quid denique cautum eſſe poterit & ſecurum, ſi ſanctitas incorrupta corrumpatur? Ceſſet altaribus imminere profanus ardor auaritiæ, & à ſacris adytis repellatur piaculare flagitium. Itaque caſtus & humilis noſtris temporibus eligatur Epiſcopus: vt quocumque locorum peruenerit, omnia vitæ propriæ integritate purificet. Nec pretio, ſed precibus ordinetur Antiſtes. Tantùm ab ambitu debet eſſe ſepoſitus, vt quæratur cogendus, rogatus recedat, inuitatus effugiat; ſola illi ſuffragetur neceſſitas excuſandi. Profectò enim indignus eſt ſacerdotio, niſi fuerit ordinatus inuitus.

X. *Cùm ſane ſi quis hanc ſanctam & venerandam Antiſtitis ſedem pecuniæ interuentu ſubiiſſe, aut ſi quis vt alterum ordinaret vel eligeret, aliquid accepiſſe detegitur: ad inſtar publici criminis, & læſæ Maieſtatis accuſatione propoſitâ, à gradu ſacerdotij retrahatur: nec hoc ſolùm deinceps honore priuari, ſed perpetuæ quoque infamiæ damnari decernimus: Vt eos, quos par facinus coinquinat & æquat, vtroſque ſimilis pœna comitetur. Dat. octauo Idus Maias, Conſtantinopoli, Marciano & Zenone Conſulibus.* ita planè Leo Auguſtus, probè ſciens ceſſura omnia proſperè Imperatoribus, quibus purus Chriſtianæ religionis cultus eſt cordi. Quantum verò iſtiuſmodi ſanctè pieque ſancitis diuinum conciliauerit ſibi numen, quæ ſequenti dicentur anno, docebunt.

IESV CHRISTI
Annus 470.

SIMPLICII PAP. Annus 3. LEONIS 14. ANTHE. 4. IMPP.

I. SEPTVAGESIMVS ſupra quadringenteſimum qui voluitur annus, Conſulatu Seueri atque Iordani receptus publicis indicibus reperitur: ſed pro Seuero, reperimus alicubi ſcriptum, Seuerianum. Conſtat quidem his temporibus claruiſſe in adminiſtratione Reipublicæ Seuerianum virum ampliſſimum, magnæ potentiæ hominem, cuius gratiam Zeno, qui in Imperium Leoni ſucceſſit, demerere curauerit: eumdemque hoſtem implacabilem fuiſſe Aſpari & Ardaburio, Suidas de eo pluribus agens, affirmat [c], pariter docens ſe his vixiſſe temporibus, dum ait, auditorem fuiſſe Seberiani Iſocraticas orationes explicantis, magiſtrumque illum pariter extitiſſe Iuliani, eiuſdem Suidæ fratris maioris natu. Hoc igitur aduerſario Aſparis & Ardaburij Conſule aduerſus eos Leo Imperator inſurgens, ſtatum imperij corroborauit. Si verò magis placet legere Seuerum, quàm Seuerianum: & Seuerum ſcias vixiſſe virum clariſſimum Conſtantinopoli, cuius idem Suidas meminit. Quod ad tempus, quo Suidas vixerit, ſpectat: etſi ex his optimè pateat, his eum vixiſſe temporibus: tamen cum alibi idem ipſe inſinuet, ſe vixiſſe ſub Philippo Imp. qui imperauit anno Domini ſeptingenteſimo duodecimo: inſuper & cum in verbo, Adam, chronologiam mundi extendat vſque ad annum nongenteſimum ſeptuageſimum ſextum, quo obiit Ioannes Tzimiſis Imp. vt aſſirmemus, nos inducit, volumen ipſum vſque à Suida conſcriptum aliorum diuerſorum auctorum eſſe locupletatum additamentis, vt in aliis Lexicis nouimus contigiſſe.

DE CONSVLATV SEVERI SIVE SEVERIANI.

c Suid. in Seueriano.

II. *Hoc autem anno* (inquit Marcellinus [d]) *Aſpar primus Patriciorum cum Ardaburio & Patriciolo filiis, illo quidem olim Patricio, hoc autem Cæſare, generoq; Leonis appellato, Arianus cum Ariana prole, ſpadonum enſibus in palatio vulneratus interijt.* hæc ipſe, pro inſtituti ratione, ſummatim quo tempore quid factum ſit docens: ſed Caſſiodorus ponit ſub anno ſequenti. Rem geſtam pluribus proſecutum fuiſſe Priſcum Rhetorem huius temporis ſcriptorem, Euagrius tradit [e]: ex quo vix iſta ipſe prodidit: *Non ſolùm hæc, quæ ad inſtitutionem Anthemij Imperatoris & ad claſſem aduerſus Gensericum miſſam pertinent, à Priſco Rhetore accuratiſſimè conſcripta ſunt, verùm etiam quomodo Leo Aſparem, qui Imperium ei tradiderat, per dolum, quaſi mercedem honoris, ad quem ipſum extulerat, ei redditurus, è medio ſuſtulit: quin etiam filios eius Ardaburium, quem antea Cæſarem creauerat, & Patricium, quo Aſpar patris eorum inſolentiam & inſatiam indicaret, itidem trucidauit.* hæc ex Priſco Euagrius ieiunè admodum, factum duntaxat tradens non quo modo res peracta ſit, indicans. Sed Nicephorus paulò fuſiùs narrat verbis iſtis [f]:

d Marcell. in Chron. DE NECE ASPARIS ET FILIORVM.

e Euagr. l. 2. c. 16.

f Niceph. l. 15. c. 27.

III. *Vbi Conſtantinopolitani cognouerunt*, Aſparem ſcilicèt cum filiis aduerſus Imperium machinari, *contra eos concitati ſunt, & in Hippodromo conuiciis eos acerbe proſciderunt.* infenſiſſimè quidem tulerunt Cæſarem eſſe creatum hominem Arianum, mox poſt obitum ſenis plenè in Imperium ſucceſſurum: Recordati enim, quæ ſub Arianis Imperatoribus Conſtantio atque Valente Conſtantinopolitani maiores ipſorum paſſi eſſent: ſub eodem rurſus iugo ſubijci impatientes, eo modo in nouum Cæſarem & patrem eius alioſque Arianos vociferati ſunt in Circo, adeoque tumultuariè, vt populus ibi degens timendus illis admodum eſſet, ne rapido impetu, rabidoque furore in eos inſiliret, atque diſcerperet. Vides hominum inſipientiam in propriã ſalutem diuiſſimè laborantium: per annos enim tredecim nihil diligentiùs curauit cum filio Aſpar, qui auctor Leoni hâc pollicitatione fuerat, vereretur Im-

POPVLVS EXCLAMAT IN ARIANOS

perator, vt filius eius ab eo Cæſar nuncuparetur: ignorans imprudens & hoc ſibi ſuiſque pariturum fore ruinam. Etenim cùm eos populus diutiſſimè toleráſſet; cùm tamen Arianum ſuper ſe regnaturum accepit, adeò moleſtè tulit animo, vt occaſione Circenſium expectatâ, eos omnes tanquam expeditam diutiùs prædam primò clamoribus oppetiuerint, mox vi publicâ in eoſdem, cùm licuiſſet, acturi. *Illi verò* (ſubdit Nicephorus) *plebem metuentes, Chalcedonem traiecerunt, exercitu omni eos inſequente: & in templum Euphemiæ martyris confugerunt.*

CONFVGIT ASPAR CVM SVIS AD ECCLESIAM.

IV. Hic ſiſte gradum, lector, & in memoriam reuoca quæ ante quatuor annos contigiſſe diximus, cum confugientē hominem ad Eccleſiam Acœmetarū, cui præerat S. Marcellus, Ardaburius ad eum inde extrahendum obſtinata voluntate perſiſtens milites miſit, qui tamen exterriti numine deſtiterunt. Qui igitur aſylum ſacrum per milites præceperat violandum, ad ipſum vnà cum ſuis modò cōfugere cogitur, & in eo expectare ſalutem. Quod ipſum & alijs inconceſſa Eccleſiaſtica iura ſeculari potentiâ inuadentibus ſæpiùs contigiſſe, quæ ſuperiùs diuerſis temporibus dicta ſunt, exploratiſſimum reddūt, pateſactumque aſtare Deum vindicem Eccleſiaſticæ immunitatis in eos, qui illam violare conantur. Experiuntur quotidiè Principes à Deo verbera ob violata iura Eccleſiaſtica, ſed nolunt, vel diſſimulant intelligere eadem eiuſmodi ex cauſa inflicta eſſe; vnde accidit, vt grauioribus ſemper vrgeantur anguſtijs, atque premantur ærumnis. Sed inchoatam ſemel miſerorum tragœdiam proſequamur. Pergit enim ita Nicephorus, poſtquam eorum in Eccleſiam confugium enarrauit.

ZENO INTERFICIT ASPAREM ET FILIOS

V. *Imperator, Patriarchâ ad eos miſſo, ſe fidem eis ſeruaturum eſſe, ſi ex Eccleſia diſcederent, pollicitus eſt: ipſe verò ſe loco exceſſuros, niſi Imperator ipſe adeſſet, negârunt. Proinde Leo eò conceſſit, & viros illos præter rationem ad ſe pertraxit, & ad menſam ſuam adhibuit, & alia præterea multa, iniuriarum obliuionem illis pollicitus fuit. Alia autem ex parte Zenoni Iſauro, qui ei fidus magnoperè videbatur, vt is illis per balneas ad Imperialem Regiam venientibus, ſubito impetu capita reſecaret, præcipit. Aderant illi, & Zeno Ardaburio primùm caput amputauit.*

VI. *Quod vbi Aſpar vidit, indoluit; & magnâ voce exclamans: Dignum (inquit) fert exitium ſenex canus, qui fruſtra gloriatus eſt, neque vnquam admonitioni vxoris audiens fuit: Perſæpe enim ei dixit: Priùs Leonem deuoremus, quàm ille nos ſibi in prandio apponat. Hæc vbi dixit, & ipſe ferro cæſus, vitam amiſit. Filium autem eius Patricium illum à filia Ariadna per repudium ſeiunctum, in exilium miſit; & Ariadnam Zenoni, vtpotè qui inſidiatores ſuſtuliſſet, coniugem dedit.* hæc Nicephorus: verùm alij filios omnes Aſparis occiſos tradunt. Quod autem ad Zenonis nuptias pertinet: cùm ſint complures, qui ad ſuperiora tempora Leonis Imp. referant coniugium ipſum Zenonis cum Ariadna, ijdē errare videntur. Quomodò enim potuit Zenoni anteà fuiſſe nupta, quæ anno ſuperiori filio Aſperis eſt deſponſata? hæc quidem hoc anno facta eſſe, omni fide exploratum ſatis ſuperiùs redditum eſt. Porrò ex cæde Aſparis & filiorum Leo Auguſtus conſecutus eſt nomē, vt Macelis, nempè Interfector, fuerit cognominatus. Sic itaque viſio impleta eſt S. Marcelli, quâ vincendum tandem à Leone draconem, fuerat ipſi diuinitùs anteà demonſtratum.

IESV CHRISTI
Annus 471.

SIMPLICII PAP. Annus 4. LEONIS 15. ANATHEMII 5. IMPP.

GENNADII EPISC. CONSTANTINO. OBITVS.

I. QVI ſequitur Chriſti annus quadringēteſimus ſeptuageſimus primus, Conſulatu quarto Leonis Auguſti cum Probiano collega notatus habetur: quo Gennadius Conſtantinopolitanus Epiſcopus cùm ſediſſet annos tredecim (vt habet Nicephori Chronicon) ex hac vita deceſſit, ſui deſiderium bonis omnibus relinquens. Sed quid haud pridem ante eius obitum prodigioſum viſum fuerit, audi: *Cùm noctu ad altare ſacrificij orans aſtaret dum preces ad Deum funderet, ſpectrum quoddam dæmoniacum ei apparuit; quod ille protinùs ſigno Crucis veluti immiſſo telo fugauit: cumq; recederet, hac eſt humanâ voce locutum: Abeo, & te viuente quieſcam, reuerſurus poſt obitum tuum, & modis omnibus euerſurus Eccleſiam.* habent hæc Theodorus Lector [a], Nicephorus [b], & alij: & quidem in hoc minimè mentitum mendacem ſpiritum, euentus oſtendit.

a Theo. Lec. Collect. l. 1. b Niceph. l. 15. c. 23.

ACACIVS EPISCOP. CONSTANTINO. CREATVR.

II. Euenit namque poſteà, vt fuerat dæmon peſſimus cōminatus: ſubrogato enim in locum Gennadij Acacio ex Præfecto (vt ait Euagrius) orphanorum collegio, quales turbines exagitârint Eccleſiam, quæ annis ſingulis inferiùs deſcribentur, facilè demonſtrabunt. Adnumeratur Gennadius inter Scriptores Eccleſiaſticos à Gennadio Maſſilienſi, cùm de eo agit his verbis [c]: *Gennadius Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Epiſcopus, vir linguâ nitidus & ingenio acer, tam diues in lectione antiquorum fuit, vt Danielem Prophetam ex integro ad verbum commentatus exponeret: homilias etiam multas compoſuit. Moritur ſub Leone Seniore.* hæc ipſe, cui conſentit Marcellinus Comes in Chronico. Inter Sanctos relatum ipſum habent Græci in Menologio die vigeſimaquintâ menſis Auguſti, honorifico cultu annuatim eius memoriam meritò proſequentes.

c Genn. de Scrip. Eccle. c. 89.

III. Reperiuntur Leonis Imperatoris cōſtitutiones diuerſis temporibus ſub Gennadio datæ de rebus ad cultum religionis ſpectantibus, quarum auctor illi idem creditur fuiſſe Gennadius. Ad arbitrium enim Epiſcoporum eiuſmodi ſanctiones ederé conſueuiſſe ipſum Leonem Imperatorem; quæ poſt hæc ſuggerente Acacio nouo Epiſcopo promulgauit, facilè demonſtrabunt. Sed accipe, quæ hoc ipſo anno ante obitum Gennadij de monachis idem Auguſtus ſaluberrimè hâc lege ſanciuit [d]:

d l. 29. Cod. de Epiſ. & cler.

DE MONACHORVM CLAVSVRA PERPETVA SANCTIO.

IV. *Qui in monaſterijs agunt, ne poteſtatem habeant à monaſterijs exeundi; neve in Antiochia, neve in alijs ciuitatibus ſeruandi: ijs ſolis exceptis, quos Apocriſarios, id eſt, Procuratores vocant, quibus poteſtatem permittimus (ſi volent) per ſolas procurationes, eaſq; neceſſarias, exeundi. Porrò hi, qui exeunt, caueant, ne de religione aut dogmate diſceptent, aut conciliabulis quibuſdam præſint; aut turbâ excitatâ ſimplices & manſuetos animos populi auertant: Scientes, quia quæ à noſtra pietate inſtituta ſunt, contemnentes, legum ſeueritati ſubijcientur. Datum Kalendas Iulij, Conſtantinopoli, Leone & Probiano Conſulibus.*

V. Cùm autem huiuſmodi Imperatoris reſcriptum ad Zenonem, & de Antiochena potiſſimùm ciuitate hoc ipſo anno datum habeatur: planè demonſtrat tempora, quibus ibi agente Zenone, contigit Eccleſiam illam per Petrum Fullonem monachum erronem grauiſſimè perturbari. Errare quidem noſcuntur [e], qui ad priora Leonis tempora eiuſmodi Præfecturam Zenonis, & Petri Fullonis originem ponunt: nam præter legis huius auctoritatem, ex ſua etiam ipſorum aſſertione conuincuntur. Cùm enim id factum dicant, poſtquàm Zenoni Ariadna filia Leonis iuncta in matrimonium fuit: certe quidem non ante ſuperiorē annum id cōtingere potuiſſe, cùm illa antè deſponſata eſſet filio Aſparis, ſatis dilucidè eſt pateſactum. Sic igitur cùm poſt nuptias cum Ariadna omnes affirment Zenonem creatum eſſe Comitem Orientis, tuncque cum illo Antiochiam perrexiſſe Petrum Fullonem, & tumultus illos excitâſſe: ad eos comprimendos, eiuſmodi ſanctionem aduerſus vagos monachos, qualis erat Petrus Fullo Antiochenam Eccleſiam perturbans, reſcripſiſſe idem voluit Imperator. Sed age rem geſtam enarremus ex priſcis auctoribus.

e Cedre. in Compend. an. 7. Leonis.

TEMPVS PRÆFECTVRÆ ZENONIS ET PETRI FVLLONIS.

VI. Ait in primis Theodorus Lector [f]: *Cùm Martyrius Antiochenæ Eccleſiæ Epiſcopus eſſet; Zeno Prætor gener Leonis Imperatoris, filiam eius Artabnam vxorem habens, Antiochiam venit: At hunc Zenonem Imperatoris generum ſecutus eſt Antiochiam vſque Petrus cognomento Cnapheus,* idemque Fullo nuncupatus, *templi Baſſæ martyris, quod Chalcedone eſt presbyter.* Monachum quidem hunc fuiſſe, & ob hæreſim expulſum è monaſterio, narrat Alexander his verbis [g]: *In religioſo Acœmetarum monaſterio extitit monachus quidam, qui, vt Iudas inter Apoſtolos, diaboli mores imitabatur: qui Fullonis artem*

f Theod. Lect. Col. lect. l. 1.

g Alex. ſer. de S. Barnab. apud Sur. to. 3.

exercebat:

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN